

קבצי הערות התמימים ואנ"ש ללקו"ש חלק כ"ב שיחה א' לפרשת ויקרא

קובץ חדושי תורה כפר חב"ד – ב

הרב אבא מיכל שטינמץ

בענין הקרבת בע"מ לפני מ"ת

וכו'.

והנה ישנה קושיא מפורסמת. איך נשא יעקב שתי אחיות הלא בימי האבות כל התורה כלה לפני מ"ת אומר ע"ז הרבי תי' בפשטות בלקו"ש חלק ה' עמ' 145 הערה 24: שכל האיסור הוא מצד "לצרור" ומכיון שרחל מסרה ללאה סימנים כודאי לא תהי' לה צרה וליכא האיסור. א"כ רואים מכאן שבאיסורים שלפני מ"ת יכולים להשתנות מפני הטעם שבו, משא"כ לאחר מ"ת וכמו שמבואר בכ"מ שהכוונה של מ"ת הוא שהגשם יזדכך ויתעלה עד שיהי' כלי לאלקות וא"כ לא שייך לשנות בזה כי אפי' אם נתירו אבל הוא לא יתברר ולא יזדכך באופן שיהי' כלי להשראת שכינתו ית' ולכן אפי' בפקו"נ שמותר אבל לא נעשה היתר ממש כמו שמסביר כ"ק אדמו"ר שליט"א באותה שיחה. והנה בספר החינוך מצוה רפ"ו מצות "שיהי' כל קרבן תמים" כותב בשרשו המצוה "כי הלבבות יתעוררו בחשוב ובשלם כמינו יותר", עכ"ל.

וא"כ אפשר לומר ג"כ בענינינו, מכיוון שהמדובר הוא לפני מ"ת לכן הקפידו שיהי' טהור דוקא שזה ענין גבוה מאד — מקיפים — ועד שנתגלה בזה אהבה עצמית ולכן אפשר לומר שהפסול של בע"מ לא תופס מקום שיבטל את הקדושה והתעוררות שהיתה ע"י הקרבן מצד היותו טהור, משא"כ לאחר מ"ת וכנ"ל שהכוונה בכירור וזיכוך הגשם לכן לא מספיק שהקרבן טהור — מקיפים — אלא צריך להיות תמים ממש בכדי שיתברר ויזדכך ממש ויהי' כלי לאלקות.

בלקו"ש חלק כ"ב בשיחה א' לפ' ויקרא, בענין "יבואו טהורין ויתעסקו בטהורין" שהכוונה בטהורין הוא הקרבנות שואל כ"ק אדמו"ר שליט"א איפה מוציאים בקרבנות את הגדר של "טהורין" והוא מבאר זה עפ"י מחז"ל שמוציאים שלפני מ"ת אצל נח שהקריב קרבנות, "הכל כשרין תמימין ובעלי מומין טהורין אבל לא טמאין" והגמ' מסבירה שהט' הורין הן מאותן שעתידין ליטהר, א"כ מוציאים את הגדר של טהורין בקרבנות ע"ש העתיד. ובהמשך השיחה מוסבר את הקשר בין תינו"ק קות שהן טהורין לקרבנות מזה שכל הקרבן בפנימיותו זה ענין של אהבה עצמית שבו דוקא בחר הקב"ה וכן גם בתינוקות בלימוד התורה שלהם מתבטא אהבה עצמית של הקב"ה אליהם.

אלא שלפ"ז צ"ל איך יתכן שעם היות ענין הקרבן גבוהה מאד עד שלפני מ"ת הי' מודגש בזה באופן גלוי הקשר ע"ש העתיד שהכפרה היא רק מצד אהבה עצמית של הקב"ה ולכן דוקא טהורין הקריבו. א"כ איך זה שלפני מ"ת הקריבו, ג"כ בע"מ שלאחר מ"ת זה הי' פסול בקרבן.

ואפשר אולי לבאר זה עפ"י מה שמבואר בלקו"ש ח"ג בשיחה לפ' מצורע את החילוק בין טומאה לטהרה, ובין איסור ומותר. טומאה וטהרה זה ענין שנוגע בכוחות מקיפים של הנשמה תי', יתירה. איסור ומותר זה ענין שנוגע בכוחות פנימים עד שאפשר להלביש את זה בהכנה והשגה או בהרגש וכמו למשל מאכלות אסורות שזה מוליד מזג רע ומטמטם

י. בלקו"ש חכ"ב שיחה א' לפ' ויקרא מבאר כ"ק אד"ש שענין הקרבנות עם היותם מתרי"ג מצוות התורה, מ"מ נעלים הם מתורה ומצוות, שהרי מכפרים הם ומשלימים את החסרון שהי' בהעדר קיום התומ"צ. ומשום שענין הקרבן הוא שבזה מבטא ומדגיש מקריב הקרבן היותו "קרוב" לה', הקשר העצמי שלו עם הקב"ה שזה נעלה יותר מענין תומ"צ ע"ד בניס אתם להוי' אלקיכם - אע"פ שחטאו בני הם.

ועפ"ז מבאר כ"ק אד"ש, דלכאורה אינו מובן איך קו "העבודה" הוא דוקא בשחיטת בהמה וכו' ובפרט שהרי הקרבת קרבנות אינו שייך רק ליהודי וגם נכרים יכולים להקריב נדרים ונדבות. אך ע"פ הנ"ל יובן דענין הקרבן בבנ"י שונה הוא בתוכנו מקרבנות נכרים שהרי ענינו לעורר את ההתקשרות העצמית דנשמות ישראל, משא"כ בנכרים. ע"כ תוכן מהשיחה.

אך עדיין נותר לנו להבין מהו א"כ ענין הקרבנות בנכרים, ומה פועלים ע"י הקרבן שלהם.

ונראה לבאר ע"פ מ"ש הכוזרי - הובא בספר הליקוטאים דא"ח צ"צ ערך קרבנות - בענין הקרבנות שזהו "לחמי לאשי" ומבאר שם דהוא ע"ד אכילת האדם שאף שהנפש עצמה אין צריכה למזון מ"מ ע"י אכילת האדם נפעל חיבור הנפש בגוף. ועד"ז הוא בקרבנות שהקריבו בביהמ"ק שאף שאינו צריך לזה מ"מ השראת השכינה בביהמ"ק הוא ע"י הקרבנות. אמנם הצ"צ כתב דזהו ענין מה שיראל מפרנסין לאביהם שבשמים שע"י הקרבן נמשך מבחי' כי לא אדם הוא לבחי' אדם.

וא"כ י"ל דבקרבנות ישנם ב' ענינים, א' מה שע"י נמשך גילוי אלקות בביהמ"ק וזה נפעל גם ע"י קרבנות של נכרים. אמנם ע"י שישראל מקריב קרבן הרי נוסף ע"ז שממשיך גילוי אלקות בביהמ"ק פועל

גם המשכת בחי' כי לא אדם הוא בבחי' אדם ומעורר את ההתקשרות העצמית של נשמות ישראל עם הקב"ה.

הת' חיים יצחק אייזיק
לנדא

קובץ הערות התמימים ואנ"ש מאריסטאון גליון תעה (תשמ"ו)

ב. בלקו"ש חכ"ב שיחה א' לפ' ויקרא ע' 5 כתוב, וז"ל:
"נאך קודם שהגיע לחינוך ווען עס איז נאך ניט שייך די
הנהגה פון קיום התורה והמצוות, אבער אעפ"כ, וויבאלד ער
איז א אידיש קינד האט ער אויך דעמולט א שייכות צו תורה
ויתירה מזה: אים איז געגעבן געווארן די תורה (בתורת ירושה
- מורשה קהלת יעקב - וואס (אויך) א תינוק בן יומו איז
יורש הכל) און ער האט א שייכות צו גדרי התורה", עכ"ל.
ובהע' 40 כתוב וז"ל: "שלכן אסור לספות לו איסור
בידים אפי' אינו בר הבנה", עכ"ל.

והנה עפ"ז יש לפשוט חקירת השו"ת עמודי אש בקונטרס
כללי תורה סי' ד' ד"ה ויש, וז"ל: "ויש לחקור דהא דאסור
לקטן לספות בידים אם דוקא בתינוק דהוא בר הבנה או בכל
תינוק אסור וכו'", עכ"ל. וע"ש.

ברוך שפירא

- ברוקלין נ.י. -